

Život obasjan svijet(l)om Isusa Krista

Gospodine, moj Bože, govoriš nam preko ljudskih riječi
i upotrebljavaš ih kao oruđe da nas privučesh bliže sebi.

Učini nas otvorenima i poslušnima tako da možemo primiti ono
što nama iznutra želiš reći.

Podari našem nutarnjem oku svjetlo kako bismo mogli vidjeti istinu
o Tebi i svijetu koji stvaraš. Očisti nam srce kako bi nas
snaga Tvoga Duha mogla ispuniti i preoblikovati. Amen!

Promatrajući svijet u kojem živimo i događaje u njemu, uočavamo da svako vrijeme sa sobom nosi napetost između želja i ostvarenja, strahove od promašaja, nesigurnost u koracima i veliku čežnju za izgubljenim i promašenim vrednotama. Ovo naše vrijeme čini se da nosi još veći i jači grč. Živimo u razjedinjenom i rastrganom društvu, društvu proturječnih odnosa, pluralizma mišljenja, stavova, ideoloških, kršćanskih i protukršćanskih opredjeljenja i mišljenja. U našim životima više ništa nije sigurno i nitko ne zna kako će izgledati sutrašnji dan (koronavirus). Kao da sve postoji neovisno od nas u svojoj igri svjetla i sjene. U isto vrijeme postoji svijet uzvišene znanosti i kulture, bratskog svjedochenja i solidarnosti, ali i nasilja, licemjerja, boli i patnje, frustracija i nadanja, tisuća obespravljenih i poniženih.

Sveti papa Ivan Pavao II. dao je da ga pouči najmanje dijete. Kada je u jednoj vizitaciji zamolio dijete da mu govori glasnije jer ga ne čuje, dječak mu je odgovorio: „Ako ne čuješ, sagni se!“ Papa je to poslije istaknuo u homiliji pred narodom: „Dječak me opomenuo da se moram sagnuti kako bih čuo što mi želi reći.“

U poniznosti promotrimo i mi kakav je Isusov svijet, sagnimo se kako bismo čuli što nam govori taj Isusov svijet. Svijet je to Boga Oca i Boga Duha Svetoga (Trojstvo). Ulazi u život Blažene Djevice Marije koja prihvaća biti Mu majka – Marijin, majčin svijet i svijet poočima Josipa. Narod kojemu pripada, kojemu je došao ususret, mjesto – štalica, siromašni pastiri, mudri kraljevi. Oni koji su išli za Njim i slušali ga, apostoli, svi kojima je bila potrebna Njegova pomoć, lijek, On kao Čovjek i Liječnik (siromasi, napušteni, bogati, carinici...), svaki čovjek. Isusov svijet ljubavi, milosrđa, praštanja, „svijet“ od rođenja, putem križa do Uskrsa, Duhova i Crkve, sve do naših dana. Isusov svijet je svijet jednog ljudskog života, svakog ljudskog života.

Isus Krist jednima dolazi kao liječnik, drugima kao onaj koji oprašta grijeh, svakome kako mu je potrebno. Neke poziva na put života s Njim (posvećeni život) kao njihov Zaručnik, druge na

put svećeništva... Svaki se čovjek može naći u Njegovu svijetu. Može u tom svijetu živjeti i udahnuti zrak kojim će postati dio Isusova svijeta ili može kroz njega i pored njega samo proći (darovana nam je sloboda). Posvećeni Njemu, kao oni čiji je On Zaručnik, možemo upijati u svoj život taj svijet i postajati dio Njega, a možemo i živjeti s Njim, a ne biti Njegovi. U obasjanosti svjetlom Isusova svijeta možemo biti okrenuti leđima prema izvoru svjetla ili licem upijajući toplinu svjetlosti te disati punim plućima.

Posvećeni život nije bijeg od svijeta, potpuna odvojenost od svijeta, nego ostati u tom i takvom svijetu i u njemu svjedočiti Evanđelje, Raspetoga i proslavljenoga Gospodina, u svijetu koji to smatra ludošću. Posvećena osoba živi u svijetu, ali nije od svijeta, kao ni Isus. Život obasan i potpuno ispunjen onim što me obuzima, svjetlo koje obasjava, pogled koji te prožima, život osobe kojoj pripadam. Posvećeni život, stil neshvatljiva života, najsnažnija suprotnost „svijetu” u kojem vlada zlo i knez ovoga svijeta, kako kaže Isus, izvire iz Isusova poziva: „Idi, što imaš prodaj i podaj siromasima... onda dođi i idi za mnom” (Mk 10, 21).

Francuski književnik Montalambert suznih je očiju dopratio svoju ljubljenu kćerku u samostan. Vrativši se kući zapisao je u svoj *Dnevnik*: „Koja je to tajanstvena sila povukla za sobom moje ljubljeno dijete? Ta je sila Isus Krist koji se uvukao u moju kuću kao tat da potraži i uzme za se moje najmilije biće na svijetu, očara je svojim pogledom i učini je svojom zauvijek, a da u isto vrijeme mene ne ponizi.”

Sv. Ivan Pavao II. u svojoj Posinodalnoj apostolskoj pobudnici *O posvećenom životu* (25. 3. 1996., VC) osobama posvećenog života piše: „Vi nemate samo slavnu povijest koje se treba sjećati i koju treba pripovijedati, nego *veliku povijest koju treba izgraditi!* Gledajte u budućnost, u koju vas šalje Duh da s vama učini još velike stvari. Učinite od svoga života živo iščekivanje Krista idući Njemu ususret kao mudre djevice koje idu ususret Zaručniku. Budite uvijek spremni, vjerni Kristu, Crkvi, svojoj Ustanovi i čovjeku našeg vremena. Tako će vas Krist iz dana u dan obnavljati, da zajedno s njegovim Duhom gradite bratske zajednice, da perete s njim noge siromasima i date svoj nezamjenjiv doprinos preobrazbi svijeta.”

Bl. Alojzije Stepinac u pismu mladomisniku isusovcu Edomiru Ciku, 7. kolovoza 1954., piše: „Iako nisu svi Redovi kontemplativni Redovi, opet je u svima na neki način više mogućnosti za sabranu molitvu, pa zato za sve njih vrijedi ona riječ Pija XI. za kontemplativne duše: 'Lako je shvatiti kako, oni koji neprestano vrše dužnost molitve i pokore, pridonose porastu Crkve i blagostanju čovječanstva više od onih koji se trude da oru polja Gospodarova. Jer, ako prvi ne učine da pljušti kiša s neba nebeskih milosti, da natopi polja koja se oru, evanđeoski će radnici pokupiti, na koncu, mršavu žetvu.'”

Posvećeni život je hod za Kristom, slijediti Ga svakodnevno, što je jedino pravilo i posljednji cilj redovništva. Tražiti i ljubiti Boga prije i iznad svake stvari, ljubiti Onoga koji nas je prvi uzljubio, živjeti život skriven u Kristu odakle izvire i pulsira ljubav prema bližnjemu, za spas svijeta, za izgradnju Božje Crkve.

„Redovništvo je počelo onda kad je Petar rekao: 'Mi smo sve ostavili i pošli za tobom'“, kaže sveti Bernard. Dakle, redovnički život je ostvarenje ideala Crkve s bitnim elementima: privrženost Gospodinu bez pridržaja, zajedništvo dobara, zajednička molitva, slušanje riječi, pokora, „apostolski habit“ (redovničko odijelo). Život obasjan svjetlom Isusa Krista.

Ruski hodočasnik slikovito izriče duhovnost Istoka: „sići iz razuma u srce“; duhovnost Zapada je: „izići iz „ja“ i ući u Boga“. Ove duhovnosti nisu suprotne, one se uzajamno dopunjuju. Nema gore-dolje, izvana-unutra. Sveta Elizabeta od Presvetog Trojstva je to izrazila: „Uđi u srce. Tu te čeka Trojstvo.”

Polazište je odgovor ljubavi na Isusov poziv: „Dođi i slijedi me!” (Mk 10, 21). Poziv je susret s Isusom u ozračju ljubavi, živjeti zajedništvo ljubavi s Isusom čistim, siromašnim i poslušnim do smrti, smrti na križu; biti u Njemu dar braći i tako surađivati na ostvarenju Očeva nauma spasenja. Znači i u svakidašnjici ostvariti “iskustvo Isusa”, živjeti zaručničko zajedništvo, uzajamno darivanje, vjerovati darovanoj ljubavi, posvetiti se braći za izgradnju Kristova mističkog Tijela – Crkve.

Posvećeni život je uvijek poziv po „imenu“ osobni poziv i moram ga osobno živjeti, slijediti Isusa čista, siromašna i poslušna. Živjeti zavjete znači živjeti Evanđelje, posvema se u ljubavi predati Isusu, ostvarivati trajni sinovski dijalog s Ocem u Kristu. Zavjeti su izričaj posvemašnjeg predanja Isusu, prihvaćanja Njegova stila životapo nadahnuću Duha ostavljajući sve radi Evanđelja. Zavjeti nisu cilj, niti se s njima poistovjećuje posvećeni život. Zavjeti su sredstvo, put k cilju, karizmatički hod, slijediti Isusa, suobličiti se Njemu, sudjelovati s Njime na posvemašnjem predanju Ocu u službi braće, ljudske obitelji. I budući da se radi o karizmi, rast u duhovnosti, u savršenstvu, nije samo nešto osobno, nego je ono usmjereno na dobro svete Crkve. Nije ispravno: „biti kao drugi”, ili kako drugi žele da budemo. Bilo bi to „prepisati zadaću” (Kierkegaard). Jedinstveni smo. Potreban nam je uzor, model, poticaj, ali svatko mora svoju zadaću napisati vlastitom rukom. Isus je nedostiživ uzor svima. I svaki će taj uzor, prema svojoj karizmi i pozivu, utisnuti u svoj život, u svoj apostolat. Potrebno se samo prepustiti Duhu Svetomu da nas suobliči Kristu.

Posvećenim životom pozvani smo izgrađivati svoje bračno zajedništvo sa Zaručnikom na duhovnoj razini (o kojoj govore sveci u terminu duhovnih zaruka i braka). To je put upoznavanja svijeta Zaručnika i integriranja toga svijeta, Njegovih misli, djela, poticaja u vlastiti život, s radošću

što nas Njegovo svjetlo toliko obasjava da nam prodire u dubine i On nas prepoznaje svojima. Ukoliko mu se otvorimo, zajedništvo života u svjetlu istoga svijeta, Isusova svijeta, odražava se i u našem životu. To je ljepota posvećenog života po kojem Isus poznaje naše dubine i sve razine, procese i promjene na fizičkoj razini, na duhu i duši. Proces starenja i, možda na tjelesnoj razini, neostvarenosti ljudskog poziva i života darivanja samoga života, izdiže nas u (Isusov) svijet kojim čovjek u cjelini dobiva puninu, ispunjenost nutrine, a time zadovoljstvo i radost života koja se očituje u nutarnjem zadovoljstvu vidljivom u otvorenosti potrebitima, onima na rubu društva – Isusovu svijetu.

Otvorenost obasjanosti Svjetlom pomaže posvećenoj osobi prepoznavati, upoznavati i usvajati Isusov svijet koji onda postaje i njezin svijet. Najlakši put do toga je boravak uz Mariju: biti s Njom u Njezinoj kući i oslušivati Božji govor, dati se osjeniti silom Svevišnjega koja donosi svjetlo u svijetu (darovanog života) Isusa Krista. Tako posvećeni život postaje plodan, a ne sumoran, neispunjen. Svijet Isusa Krista upoznaje se u svjetlu molitvenih trenutaka i trenutaka čitanja Svetoga pisma, u euharistiji i sakramentima, u otvorenosti čovjeku kojega susrećemo na životnom putu.

Apostolska pobudnica (VC 84) ponavlja patrističku predaju i nauk Drugog vatikanskog sabora, da je posvećeni život proročko svjedočanstvo pred velikim izazovima današnjeg društva. „Prorok osjeća kako mu u srcu gori strast za Božju svetost i, prihvativši u dijalogu molitve njegovu riječ, proglašava je životom, govorom, postupcima, pretvarajući se u Božjega glasnogovornika protiv zla i grijeha.”

„U našem svijetu, u kojemu se Božji tragovi često čine zametenima, postaje hitno snažno proročko svjedočanstvo od strane posvećenih osoba... Od posvećenih osoba se traži da pruže svoje svjedočanstvo s otvorenošću proroka, koji se ne boji izložiti opasnosti ni život.” (VC 85).

„Doista, Bog nam nije dao duha bojažljivosti, nego jakosti, ljubavi i razboritosti... On nas je spasio i pozvao svetim pozivom, ne po našim djelima, nego po svojoj odluci i milosti koja nam je dana u Kristu Isusu prije vječnih vremena. Ona se sad objavila pojavom našega Spasitelja Isusa Krista koji uništi smrt, a obasja život i neraspadljivost po evanđelju, za koje sam ja postavljen kao propovjednik, apostol i učitelj pogana”(2 Tim 1, 7; 9-10).

Uzdah svete Terezije iz Lisieuxa: „U srcu Crkve, moje majke, bit ću ljubav!”, sažeto je i najpotpunije izražena bit posvećenog života. Sv. Ivan Pavao II. upravlja pobudne riječi: „U zbilji, *posvećeni se život stavlja u samo srce Crkve* kao odlučujući čimbenik njezina poslanja jer 'izražava najdublju narav kršćanskog zvanja' (AG 18) i težnju cijele Crkve, Zaručnice, prema sjedinjenju s jedinim Zaručnikom" (VC 3).

Ivan Krstitelj naviješta Isusa kao Zaručnika (Iv 3, 29). Isus se sam nazvao Zaručnikom (Mk 2, 19). Apostol Pavao predstavlja Crkvu i svakog vjernika kao Zaručnicu „zaručenu Kristu Gospodinu, da s njim bude samo jedan Duh" (usp. 1 Kor 6, 15-17; 2 Kor 11, 2). „Ona je neokaljana Zaručnica neokaljanog Jaganjca, koju je Krist ljubio i za koju je sebe predao 'da je posveti' (Ef 5, 26)" (KKC br. 796). Crkva će istom u eshatonu biti Zaručnica „slavna, bez ljage i nabora ili čega takva, sveta i neporočna" (Ef 5,27), „opremljena kao Zaručnica nakićena za svoga muža" (Otk 21, 2).

Posvećeni život odražava sjaj ljubavi, jer svojom vjernošću tajni Križa ispovijeda da vjeruje i živi od ljubavi Oca, Sina i Duha Svetoga. Na taj način on pridonosi da se u Crkvi održi živom svijest da *je Križ preobilje Božje ljubavi koja se prelijeva na ovaj svijet*, da je on veliki znak Kristove spasonosne nazočnosti. I to osobito u poteškoćama i kušnjama. To je ono što trajno i s hrabrošću dostojnom dubokog divljenja svjedoči veliki broj posvećenih osoba, koje često žive u teškim prilikama, sve do progonstva i mučeništva. Njihova se vjernost jedinoj Ljubavi pokazuje i čeliči u poniznosti skrovitog života, u prihvaćanju patnji da se dopuni ono što u vlastitom tijelu 'nedostaje mukama Kristovim' (Kol 1, 24), u šutljivoj žrtvi, u prepuštanju svetoj volji Božjoj, u iskrenoj vjernosti i naspram zalasku snaga i vlastitog ugleda..." (VC 24).

Posvećeni život tu ljubav dokazuje i svjedoči posebno u brizi za siromahe, bolesne, izbačene na rub društva, zaboravljene, napuštene. Sveti Otac piše: „Evandjelje se provodi djelatnom ljubavlju, koja je slava Crkve i znak njezine vjernosti Gospodinu. To dokazuje cijela povijest posvećenog života, koja se može smatrati živom egzegezom Isusovih riječi: 'Što učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste' (Mt 25, 40)" (VC 82). I dalje: „Posvećeni život je važan upravo po svom *preobilju dragovoljnosti i ljubavi*, i to tim više što se svijet izlaže opasnosti da bude ugušen u viru prolaznoga. Bez toga konkretnoga znaka, ljubav koja oživljava cijelu Crkvu izložila bi se opasnosti da se ohladi, da spasonosni paradoks evanđelja otupi, da se 'sol' vjere rastopi u svijetu koji je u fazi 'posvjetovnjačenja'. Život Crkve i samo društvo trebaju osobe sposobne potpuno se posvetiti Bogu i drugima radi ljubavi Božje"(VC 105).

Posvećeni život je uvijek bio viđen pretežno u ulozi Marije, Djevice zaručnice. Iz te djevičanske ljubavi proizlazi naročita plodnost, koja pridonosi rađanju i rastu božanskog života u srcima... Crkva potpuno objavljuje svoje materinstvo, kako po prenošenju božanskog djelovanja povjerena Petru, tako i po odgovornom prihvaćanju božanskog dara koje je tipično za Mariju.

Živimo li u svjetlu Očeva odabira, svijeća će našega posvećenja gorjeti plamenom punoga sjaja i obasjavati živote osoba iz svijeta Isusa Krista. Gorjeti i izgorjeti dat će nam puni smisao i ispunjenje života. Put je to darivanja života drugome ne na tjelesan, već na duhovan način, put

suradnje s Bogom u stvaranju svijeta. Poput Marije koja je svojim *da* odabrala biti osjenjena sjenom Svevišnjega, koja je odabrala živjeti u sjeni Svjetla koje, po Njoj, dolazi na ovaj svijet. Biti u sjeni Svjetla znači imati toplinu svjetla i hlad, zaštitu, zaklon toga istog Svjetla. Marija nam pokazuje kako pustiti da svjetlo svijeta, Isusa Krista, prožima naš život na svim razinama našega ljudskog bića. Čovjek, stvorenje, ima svoje zakonitosti koje ga određuju, koje kroz život donose različite promjene i izazove (*zaveo si me i dadoh se zavesti*, polet mladosti, produbljenje ideala i spuštanje Isusova svijeta u dubine bića). Put je to poput puta dvoje ljudi koji cijeli život izgrađuju svoje bračno zajedništvo.

Biti s Marijom u svjetlu osluškivanja Božje riječi, a Njegova je riječ Isus Krist. Marija nas uči osluškivati stvarnost Isusova svijeta. Marija nas uči biti u sjeni Svevišnjega. Pustiti da Duh Sveti djeluje u mojem životu, da ga osluškujem, čujem, djelujem po Njegovim poticajima. S Marijom u kući Božje Riječi, u toj Marijinoj prisutnosti koja nosi, rađa i daruje život. Takav život je onda i posvećen i plodan. Kao i Marijin, i po Njezinoj poruci u Kani: „Što god vam rekne, učinite!”

Svijetli primjer života u predanju i povjerenju Mariji, a po Njoj Isusu Kristu, daje nam sv. Maksimilijan Kolbe koji kliče: „Samo ljubav stvara!” Ljubav prema Bogu, Bezgrešnoj i braći upućuje oca Kolbea k poslanju. Mjesec dana po povratku u Poljsku iz misije u Japanu, u lipnju 1936., osjeća potrebu izraziti cilj koji treba ravnati sveukupnom djelatnošću Vojske Bezgrešne, a time ujedno i svakog pojedinog vojnika. „Bezgrešna: eto našega ideala. Približiti se Njoj, postati sličnima Njoj, dopustiti joj neka preuzme čitavo naše srce, i čitavo naše biće, da Ona u nama i po nama živi i djeluje, da Ona sama ljubi Boga našim srcem, da joj pripadamo bez ikakva pridržaja: eto našega ideala” (SK 1109). Marija se predaje jer se osjeća ljubljenom od Boga te se, osnažena tim pouzdanjem, daje voditi od Duha Svetoga, u svakodnevnoj poslušnosti Božjim planovima. Ona iz dana u dan uči što znači prepustiti se Njemu, izgubiti se u Njemu.

Zahvaljujući tome, sv. Maksimilijan može ustvrditi: „Sve što jesmo; što god posjedujemo, i što smo god kadri učiniti, dolazi nam od Boga: primamo to u svakom životnom staležu, jer, opstati ne znači drugo, doli neprestano primati postojanje. Sami od sebe, dakle, nismo sposobni učiniti ništa, osim zla, koje je upravo *nedostatak* dobra, reda, snage. (...) Predati se *potpuno*, s *bezgraničnim* pouzdanjem, u ruke Božjega milosrđa, kojega je Bezgrešna, po Božjoj volji, uosobljenje. Ne pouzdavati se u sebe same; bojati se – sebe samih, već se povjeriti Njoj bez ikakva ograničenja, i obratiti se Njoj, kao dijete majci, u svim prilikama kada se osjećamo potaknutima na zlo, i nećemo pasti” (SK 1013).

Pobudnicu *Vita Consecrata* sv. Ivan Pavao II. završava zazivom Djevici Mariji: „Marijo, sliko Crkve, Zaručnice bez bora i mrlja, koja nasljeđujući tebe 'čuva vjeru djevičanski netaknutom, nadu čvrstom, ljubav iskrenom', podupri posvećene osobe u njihovoj težnji za vječnim i jedinim blaženstvom. Tebi, Majko, koja želiš duhovnu i apostolsku obnovu svojih sinova i kćeri u odgovoru ljubavi i potpunog posvećenja Kristu, upravljamo s pouzdanjem svoju molitvu. Ti koja si vršila Očevu volju, spremna u poslušnosti, hrabra u siromaštvu, gostoljubiva u plodnom djevičanstvu, izmoli kod svog božanskog Sina da, oni koji su primili dar da ga nasljeđuju u posvećenom životu, znadu to svjedočiti s preobraženom egzistencijom, idući radosno, sa svom ostalom braćom i sestrama, prema nebeskoj domovini i svjetlu koje ne poznaje zalaza. To te molimo, da u svima i u svemu bude proslavljen, blagoslovljen i ljubljen Vrhovni Gospodin svih stvari koji je Otac, Sin i Duh Sveti” (VC 112).

Uz zagovor Bezgrešne neka nam Duh Sveti obasja život u svijetu Isusa Krista!